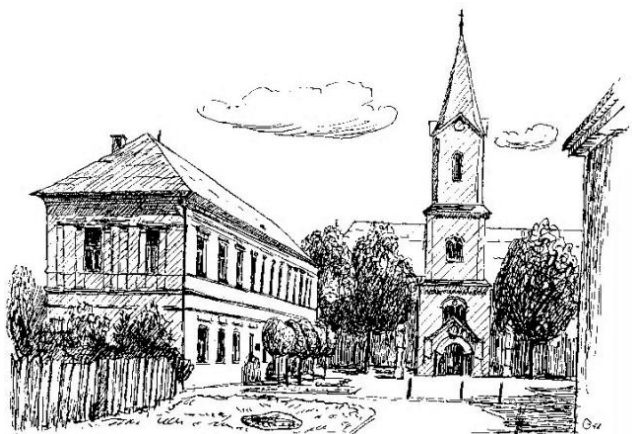

Vrbicko- svätomikulášk ZVESTI

RELAX

Je za nami ďalších desať mesiacov práce v cirkevnom zbore i škole a každý z nás túži po určitej forme oddychu v priebehu školských prázdnin. Mnohé aktivity pokračujú ďalej. Budeme sa stretávať na službách Božích, deti sa stretnú v tábore, svoje miesto má dorast i mládež v domčeku. Čaká nás poznávací zájazd Po stopách Jána Husa, dištriktuálny deň a misijné dni

Východného dištriktu. A potom je tu zaiste množstvo náhodných stretnutí s rôznymi ľuďmi, ktoré neplánujeme. Tak či tak túžime zmierniť pracovné tempo, oddýchnuť si, relaxovať na dovolenke či už v záhradke, na kopcoch alebo pri mori.

Ak sme unavení a túžime po oddychu, neprepočujme Ježišovo volanie: *Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinutie! (Mt 11,28)* Pán Ježiš videl, že ľudia sú unavení, roztratení, *utýraní a bezmocní ako ovce, ktoré nemajú pastiera (Mt 9 36)*, blúdiaci i hľadajúci. Takí sme aj

Relax	str. 1
Zamyslenie	
Originálny odpočinok.....	str. 2
Martýri minulosti.....	str. 3
Pohľad späť - z histórie:	
Ján Hus - 600 výročie.....	str. 4
Predstavujeme:	
Mgr. Vladimír Ferenčík	str. 6
Z našich kruhov:	
Konfirmandi.....	str.8-9
Biela sobota.....	str. 10
9korytos.....	str. 10
Afričania medzi nami.....	str. 10
Nový nádych	str. 10
Mládež.....	str. 11
Pozývame	str. 12

my. Každý má svoj životný príbeh s jeho zápasmi, prehrami i víťazstvami. Únava je doménou nášho života. O to viac počujme Ježišov hlas a dajme sa Ním osloviť. On volá k sebe každého z nás, aby sme sa stretli pri Jeho nohách (L 10,39) všetci a naslúchali Jeho slovu. To slovo potešuje, povzbudzuje, vo viere upevňuje. Ono nie je len na chvíľe oddychu. Sprevádza nás neprestajne. Vštepovali sme ho deťom na detskej besiedke formou biblických príbehov. Spoločne sme si ho čítali na stretnutiach s konfirmandmi, čo považujeme za dôležitú súčasť ich vyučovania. Zaznievalo na stretnutiach dorastu i mládeže popri športe a vzájomných rozhovoroch. Mnohí si ho čítali a čítajú v súkromí či v rôznych skupinkách. Kto má tieto skúsenosti so slovom Božím, môže radostne svedčiť o tom, že je to jedinečný zdroj odpočínutia, povzbudení, novej duchovnej i telesnej sily. Ježišovo slovo je nevyčerpatelným zdrojom občerstvenia vo chvíľach mnohej námahy, keď už ďalej nevládzme, ale aj v pokojných a radostných chvíľach počas prázdnin a letných horúčav.

Keď som bol koncom apríla s výhercami a účastníkmi školského kola biblickej olympiády na výlete v Banskej Bystrici, navštívili sme slovenskú biblickú spoločnosť. Miesto, odkiaľ sa distribuujú Biblie a rôzna náboženská literatúra.

Bývalý rodinný dom je prebudovaný na kancelárie a na dvore postavili jednoduchú budovu ako sklad literatúry. Deti všeličo zaujalo, čo to si kúpili, ba každý dostal knihu. Ako k nám prišla Biblia – ako darček. Kúpil som si Bibliu, ktorú môžete ponoriť do vody a nepoškodí sa.

Biblia na dovolenku, k vode. Ktovie, ako by ľudia reagovali, keby som si z nej čítal v mori. Asi by som to mal vyskúšať.

V čase, keď budeme oddychovať, si zároveň pripomenieme 600. výročie upálenia Majstra Jána Husa (6.7.) Preňho bolo slovo Božie celoživotným meradlom poznanej pravdy aj za cenu martýrskej smrti. Teda žiadny oddych, ale zápas o pravdu evanjelia. Možno nám bude cez prázdniny vo chvíľach oddychu aj horúco, ale vtedy bolo inak horúco.

Ako? Dajme na chvíľu prst do ohňa a hneď pochopíme.

Nuž teda relaxujme každý po svojom tak, aby sme načerpali nové sily. Potom sa pustíme znova do práce. A ešte jedno: nezabudnime na slovo Božie ako vzácny zdroj občerstvenia.

Text: Mgr. Vladimír Ferenčík

Foto: Milan Vrbenský

V ľudskom živote sa strieda záťaž s odpočinkom, práca s oddychom. Bez týchto kontrastov je život neúplný a preto sa v ňom strieda námaha s dosiahnutím cieľa, hľadanie s nájdením, túžba s naplnením. Človek, ktorý našiel, čo hľadal, však nie je nikdy celkom spokojný. Biblický Kazateľ pozná toto striedanie, ale odsudzuje ho ako honbu za vetrom. /Kaz 1-2/. Pravý odpočinok nie je v zastavení činnosti, ale v jej naplnení pred Bohom. Až tu sa stáva kúskom neba už tu na zemi.

O tom, že odpočinok má mať miesto v živote človeka, hovorí tretie Božie prikázanie. Čítame o ňom na dvoch miestach v Starej zmluve.

„Pamätaj na deň sviatočného odpočinku /hebr. šabbát/ a sväť ho!

ORIGINÁLNY ODPOČINOK

<https://pixabay.com/sk/stres-osoba-muz-obrazok-obrys-540820/>

Šesť dní budeš pracovať a konať svoju prácu, ale siedmy deň je dňom sviatočného odpočinku pre Hospodina, tvojho Boha; nebudeš robiť nijakú prácu ani ty, ani tvoj syn, ani tvoja dcéra, ani tvoj sluha, ani tvoja slúžka, ani tvoj dobytok, ani cudzinec, ktorý je v tvojich bránach, lebo za šesť dní utvoril Hospodin nebesá i zem, more i všetko, čo je v nich, a siedmy deň odpočíval; preto Hospodin požehnal deň sviatočného odpočinku a posvätil ho!" /2M20,8-11

„Zachovávaj deň sviatočného odpočinku a svät ho, ako ti prikázal Hospodin, tvoj Boh! Šesť dní budeš pracovať a konať všetku svoju prácu, ale siedmy deň je dňom sviatočného odpočinku pre Hospodina, tvojho Boha; nebudeš konať nijakú prácu ani ty, ani tvoj syn, ani tvoja dcéra, ani tvoj sluha, ani tvoja slúžka, ani tvoj vôl, ani tvoj osol, ani akýkoľvek tvoj dobytok, ani cudzinec, ktorý býva v tvojich bránach, aby si tvoj sluha i slúžka mohli odpočinúť tak ako ty. Pamätaj, že si bol sluhom v Egypte, a Hospodin, tvoj Boh, ťa vyviedol odtiaľ mocnou rukou a vystretým ramenom. Preto ti Hospodin, tvoj Boh, prikázal zachovávať deň sviatočného odpočinku.“ /5M5,12-15

Sviatočný odpočinok je požehnaný a posvätený Hospodinom. Šesť dní má človek pracovať a siedmy nemá robiť nijakú prácu. Svätenie sviatočného dňa znamená nielen

zastavenie práce, ale navyše obrátenie síl k radostnej oslave Stvoriteľa a Vykupiteľa.

Odpočinok je znamením oslobodenia – sobota má Izraelcom pripomínať vyslobodenie z otroctva v Egypte. /2M5,1-23/ Izraelci museli v Egypte stále pracovať. Keď Mojžiš s Áronom žiada faraóna, aby prepustil ľud na púšť, aby tam zasvätili sviatok, faraón hovorí: „vy chcete, aby prerušili svoje roboty? V ten deň rozkázal faraón poháňaťom ľudu a svojim dozorcami: *Nedávajte už ľudu slamu na výrobu tehál, ako predtým, nech si ju sami idú zbierať; ale určené množstvo tehál, ktoré vyrábali doteraz, uložte im aj naďalej, nezmenšujte ho...*“

Ako dobre, že odpočívať nám prikazuje sám Hospodin! Nie je to výmysel človeka. Nedeľa je v kalendári vyznačená inou farbou než ostatné dni v týždni – zväčša červenou. Symbolika červenej nám hovorí: ak sa nechceš zničiť - zastav sa! Ak to preženieme s aktivitou, ak nepoznáme mieru striedania práce a odpočinku, potom naše telo i naša duša začnú chradnúť. Nemajú dosť síl zápasiť s problémami, zvládať veľkú záťaž, prekonávať prekážky, niesť zodpovednosť. Ale ako v dnešnej spoločnosti, ktorá nepraje odpočinku sprostredkovať toto posolstvo? Čo iné je pre neho nedeľa než pracovné voľno s veľkým prestojom a nevyužitým časom?

Podľa jednej ankety v Nemecku je nedeľa jedným z najnudnejších dní týždňa! Nuda je tam, kde chýba zmysel. Ak je Boh zmyslom nášho života, potom sa nikdy nemôžeme nudiť. Bude pre nás blahodarným zážitkom radosť okoloidúceho dieťaťa, kvitnúce kvety na kraji cesty, či plávajúce oblaky na oblohe, alebo klavírna hudba šíriaca sa otvoreným oknom... Len keď mám pre to otvorené oči a uši. Keď vidím vo svojom živote ruku Stvoriteľa, ktorý všetko dobré učinil.

Nedeľa je pre mňa dňom radosti, oslobodenia nielen od všednej práce, ale oslobodenia z pút hriechu. Už nemusím „otročiť“, ale smiem zažívať v tento sviatočný deň niečo z toho odpočinku, ktorý je pripravený veriacim v nebesiach.

Odpočinok je darom od Hospodina. Pán Ježiš Kristus ponúka všetkým, ktorí sú preťažení, svoj pokoj. **„Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinutie!**“ /Mt11,28/ Všetci unavení od ťažkej telesnej práce aj tí, ktorí nesú veľkú zodpovednosť, dostávajú do daru Kristov pokoj.

Verím, že ho nájdeme práve v slobodnom svätení sviatočného dňa i v čase prázdnin a dovolení, i v čase zmysluplnej práce, pri ktorej si oveľa viac môžeme uvedomiť, ako veľmi nás k našej práci posilňuje práve deň odpočinku.

Mgr. Lýdia Kordošová

Foto: Martina Kováčiková

MÁME NOVÉHO SENIORÁLNEHO DOZORCU

V deň confirmácie, t. j. 31. mája 2015 sa konala aj iná slávnosť. Do úradu bol slávnostne uvedený novozvolený seniorálny dozorca Ing. Peter Gärtner, člen nášho cirkevného zboru a predošlý riaditeľ nášho farského úradu. Stalo sa tak o 15:00 v hlavnom kostole na Tranovského ulici. Pod náš seniorát spadá 29 cirkevných zborov a niekoľko spoločných aktivít ako je napríklad spolupráca s našou Evanjelickou spojenou školou. Dozerať na to všetko v múdrosti, láske a v pravde je skutočnou výzvou. Myslíme preto na neho v našich modlitbách.

(RV)

KTO BOL JÁN HUS?

Husův list přátelům v Kostnici

(21. června 1415)

Toto jest ve jménu Jezu Krista mé konečné rozhodnutí, že nechci články, které správně vytaženy jsou, přiznati za bludné a nechci opřisáhnouti články, svědky křivými mi připsané, poněvadž odpřisáhnouti jest přiznati se, že jsem bludy nebo blud držal, a od oněch ustoupiti a opak držeti. Neboť ví Bůh, že nikdy nekázal jsem oněch bludů, které smyslili, mnohé pravdy odňavše a klamy připojivše. Velmi rád však, kdybych věděl o některém ze svých článků, že jest pravdě na odpor, bych

bludným. Pročež kterýkoli by smysl křivý v kterémkoli článku dle mého úmyslu byl obsažne, toho sa odříkám, všemocnému a nejlepšimu mistru k napravení sa poddávaje, spoléhaje v jeho neskočené milosrdenství, že od skrytých hříchů mých sám mne přemilostivě očistí. Díky činím všech království Českého pánům, rytířům a vladýkům, a zvláště králi Václavu a paní králové, své milostivé paní, díky činím, že mne v lásce měli, laskavě sa mnou jednali a péči pro mé osvobození vynaložili. Děkuji také králi Zikmundovi za vše dobré, které mi prokázal. Děkuji všem pánům Českým a Pánům Polským, kteří vytrvale a pevně táli na pravdě a na mém osvobození, jichžto všech spásy si žádám, nyní v milosti a potom ve slávě věčné. Bůh vši milosti nechť život váš se zdravím duše i těla dovede do Čech, abyste tam v Kristu králi sloužice k životu slávy přišli. Pozdravte všech přátel, jež nemohu vypsati a jestliže bych některé psal a jiné ne, zdál bych se jim býti přijímačem osob, a ti, jež bych nenapsal, myslili by, že jich nejsem pamětliv, aneb že jich nemiluji, jak bych měl. Psáno ve vězení, v okovách, v pátek před svátkem svatého Jana Křtitele.

Jan Hus, v naději sluha Jezu Krista, od jehož naděje nikdy ďábel nemohl mne odloučiti aniž odloučí, s pomocí Otce i Syna i Ducha svatého velebeného na věky věkův. Amen.

*Kostnické jiskry
Evang.týždenník 23/2004*

**Slávnostné
služby Božie**

600.

**výročie
upálenia
majstra
Jána Husa**

**12.7.2015
o 17:00 hod.
v kostole na Tr.ul.**

Slávnostný kazateľ:
biskup VD Mgr. Slavomír Sabol
Po skončení služieb
Božích na námestí
pri kostole -
divadelné pásmo.

Ján Hus sa narodil okolo roku 1372 v Husinci, ako syn chudobných rodičov. Úspešne ukončil Pražskú univerzitu a v roku 1402 sa stal správcom Betlehemskej kaplnky. Dvakrát denne v nej kázal, a tak sa veľmi rýchlo stal lídrom českého reformného hnutia. Už dlhšie existovali medzi Anglickom a Čechmi úzke styky. Jeronim Pražský priniesol z Anglicka filozofické spisy Johna Wycliffea, ktorý je považovaný za najväčšieho reformátora tej doby. Samozrejme sa Hus s Wycliffeom nezhodovali vo všetkých otázkach, ale kľúčová téza bola položená. Bola odmietnutá autorita skazených cirkevných predstaviteľov a bola nastolená autorita Biblie.

V roku 1409 získali predstavitelia českých reformistov na Pražskej univerzite prevahu. Nemci, ako ortodoxní zástancovia starej cirkvi, odišli a založili si svoju univerzitu v Lipsku. Rektorm univerzity sa stal Ján Hus. Jeho kariéra však nemala dlhé trvanie. Ako prívrženca Wycliffeovho učenia si ho pápež pozval do Ríma. Hus urobil veľmi dobre, keď pred pápeža nepredstúpil osobne, ale poslal tam svojho zástupcu. Situácia sa opätovne vyhrotila v roku 1412, keď pápež Ján XXIII vyhlásil krížovú výpravu proti neapolskému

kráľovi. Sľúbil úplné odpustenie hriechov tým, ktorí sa na výprave zúčastnia. Hus bol pobúrený, že pápež využíva duchovné prostriedky na svoje politické ciele a vystúpil proti predaju odpustkov. Rím ho za to exkomunikoval a na Prahu, pokiaľ v nej bude Hus, uvalil interdikt. Ten znamenal zákaz všetkých náboženských obradov: krstov, sobášov aj pohrebov. Hus opustil Prahu, odišiel do južných Čiech a tu napísal svoje najdôležitejšie diela: O Cirkvi a Knížky o svatokupectví.

Žigmund Luxemburský v nádeji vyriešenia schizmy vydal Husovi sprievodný list. Tento mu zaručoval slobodné obhájenie reformačných zásad na sneme zvolanom do Kostnice. Lenže krátko po príchode ho prívrženci Jána XXIII. uväznili. Obžaloba bola založená na dvoch častiach. Tá prvá bola vymyslená, druhú Hus skutočne prezentoval. Dotýkala sa cirkvi ako inštitúcie. Na základe obvinení, ktoré Hus odmietol odvolať, bol 6. júla 1415 upálený. Husovým upálením koncil zapálil iskru jedného z najmasovejších ľudových povstaní v histórii Európy.

*Text: Mgr. Marián Bochnička
Plagáty: Milan Vrbenský*

SLÁVNOSTNÁ SPOMIENKA NA MAJSTRA JÁNA HUSA

600. výročie upálenia

**6.7.2015
o 18:00**
na Prednej Magure
pri Partizánskej Ľupči

V spolupráci s CZ Partizánska Ľupča sa uskutočnia spomienkové služby Božie pod šírým nebom, ktorých vyvrcholením bude zapálenie vatry. Odvoz z Partizánskej Ľupče na prednú Maguru zabezpečený. Bude sa ale aj mierne kráčať. Odporúčame byť v Ľupči min. o 17:30. Vítané sú všetky generácie

MARTÝRI MINULOSTI

Slovo martýr už patrí minulosti. História je plná skutočných príbehov hrdinstva až na smrť. Ľudia presvedčení o svojej pravde, o čistote svojej myšlienky tak pevne, že nepomohla ani hrozba smrti a smrť sama na jej spochybenie či otrasenie. A tak sa môžeme pýtať, kde brali Peter a Pavol silu vzdorovať prenasledovaniu a za Krista vložiť hlavu pod meč? Sila viery naplnila ich život. Kde pramenila húževnatosť? Kde stála odhodlanosť Cyrila a Metoda v ich misijnej práci približovania textu Biblie každému zrozumiteľne napriek prekážkam? Nežili svoj život v zaoberaní sa samými sebou, vlastnými problémami, starosťou o vlastné živobytie. Mali méty dôležité pre všetkých, ktoré naplnili celú ich bytosť.

Pýtam sa na vieru Majstra Jána Husa. Tušil svoj koniec a napriek tomu pevne kráčal ku hranici v mene idey v roku 1415. Martýri umierajú, idea trvá. V idey prítomný Boh, ktorý im vnukol svojho Ducha a neopustil ich. Skutočný Boh, ktorý pretrváva stáročia a hľadá si svojich oddaných, ochotných hoci aj zomrieť. Aktuálne v stredoveku, ale aj v novoveku. Trpelo a umieralo sa aj za komunizmu.

Ako som na tom ja? Mám pevnú vieru, ochotu ku Kristovi, „čistý pohľad“ a „chrbát, ktorý sa neohne?“ Hoci aj v maličkostiach, keď vidím nespravodlivosť a mlčím? Martýri nemlčali. V tichosti by si prežil život, keby nie tej „Sily“, čo ich nútila prehovoriť. A temná sila hodila kameňom do Štefana, podpálila hranicu Jánovi, zapchala uši pred Lutherom. Tá temná sila nám hovorí, aby sme mlčali, keď vidíme krádež, počujeme ohováranie, zatvorili oči pred ubližovaním, zasmiali sa na ponižovaní. Tú temnú silu premôžeme len modlitbou. A tak prosíme, aby bola čistá ako modlitba martýrov, aby bola plná Tvojho Ducha, Pane!

MUDr. Mária Bochničková, MPH. PhD.

V ODPOČÚVANÍ AJ V SLOBODE

Farári sú vo všeobecnosti známi, no málokto o nich vie viac, ako to, čo počujú z kazateľne, prípadne od svojich spolucirkevníkov. Ich životné príbehy sú však často veľmi inšpiratívne a bola by škoda o nich nevedieť. Z našich duchovných sme si už predstavili sestru farárku Lydku Kordošovú, teraz si podme predstaviť nášho brata farára, spirituála Evanjelického gymnázia J. Tranovského, člena právneho výboru našej cirkvi, seniorálneho právneho zástupcu a nedávneho predsedu, v súčasnosti člena predsedníctva Spolku Martina Rázusa, Vladimíra Ferenčíka.

Vladko, si medzi nami tu v Liptovskom Mikuláši už 11 rokov. Poznáme tvoju prácu, no nepoznáme jej pozadie. Aké boli úplne začiatky Vladimíra Ferenčíka?

Narodil som sa 12. júla 1959 v Prešove a mám ďalších troch súrodencov, dvoch bratov a jednu sestru. Vyrastal som v pobožnej evanjelickej rodine. Mama bola zdravotná sestra, otec automechanik.

Ako to bolo s tvojimi školami?

Základnú deväťročnú školu som navštevoval v rodnom Prešove a gymnázium v Sabinove, pretože v Prešove ma veľmi nechceli, vzhľadom na to, že v posudku som mal jasne vyznačené, že som nábožensky zaťažený. Akým spôsobom otec vybavil gymnázium v Sabinove dodnes neviem. Nikdy mi to neprehradil.

Po maturite som päť rokov študoval na Slovenskej evanjelickej teologickej fakulte v Bratislave, ktorá patrila priamo pod ministerstvo kultúry. Štúdium som končil v roku 1983 a hneď 17. júla 1983 som bol aj ordinovaný generálnym biskupom Jánom Michalkom.

To znamená, že si priebežne absolvoval aj kaplánsku prax?

Nie, kaplánom som nikdy nebol. Skončili sme školu, nemali sme ani promóciu, hneď po poslednej štátnici sme mali kaplánske skúšky a hneď za tým bola ordinácia. Ordinovaní sme vtedy boli len dvaja a pre nedostatok kňazov sme hneď išli do cirkevných zborov ako námestní farári.

Bol si počas štúdia aj niekde v zahraničí?

V štvrtom ročníku som bol v letnom semestri na teologickej fakulte v Lipsku, ktorá paradoxne patrila pod vtedajšiu Univerzitu Karola Marxa. V Nemecku bol však vzťah cirkvi a štátu trochu iný, cirkev bola nezávislejšia ako u nás.

Nebol tam ani potrebný štátny súhlas kvôli bohoslužbám na inom mieste.

Akými zbormi si teda prešiel predtým, ako si zakotvil u nás?

Môj prvý cirkevný zbor bol v Kraskove, v Rimavskom senioráte, ale bol som tam len päť mesiacov, lebo som musel ísť na základnú vojenskú službu na dva roky. Zhodou okolností to bolo pri vojenskej akadémii v Demänovej, keď sa časť areálu ešte stavala.

No potom, po vojne, som nastúpil na štyri a pol roka do Poltára, do Novohradského seniorátu, odkiaľ som sa 1. júla 1990 stabilne presťahoval do cirkevného zboru Liptovský Hrádok-Dovalovo, kde som bol štrnásť rokov. Odtiaľ som prišiel sem do Mikuláša. Keď to počítam, tak

tento rok mám už dvadsiate piate výročie, čo som v Liptove (úsmev).

Medzičasom si bol aj seniorom. Aké to bolo?

Áno od roku 1997 do konca roku 2005. Do Mikuláša som vlastne prichádzal ešte ako senior. Popri všetkej administratíve bolo mojou snahou, aby sa všade v cirkevných zbormi pracovalo s deťmi a mládežou. Našli sa aj kolegovia, ktorí nerozumeli mojim postojom a niektorí sa postavili priamo do opozície. Nebol to teda vždy ľahký čas. Ale to asi patrí k tomu.

Vráťme sa ale ešte naspäť. Počas úvodných rokov tvojho pôsobenia ťa vo farárskom úrade sledovala aj Štátna bezpečnosť. Vedel si im odolať?

Vedel. Nemal som s tým problém. Prvýkrát som si to, že ma sledujú, uvedomil ešte počas vojenskej služby, keď mi oni sami po roku a pol vojenskej služby povedali, že ma sledovali. A keď som končil vojenskú službu, tak ma oslovili, aby som sa

stal ich súčasťou. Mojou odpoveďou, ale bolo, že som neštudoval kvôli tomu, ale že chcem byť praktickým farárom. Už vtedy mi povedali, že keď pôjdem na faru do Poltára, tak ma skontaktujú s tajným z ŠTB, ktorý mal na starosti okres Lučenec. Raz naozaj prišli do Poltára a chceli sa stretnúť na stanici, lebo na faru nechceli prísť. To bolo stretnutie len niekoľko-minútové, na ktorom mi povedali, že toto je ten dotyčný pán, ktorý vás bude mať na starosti a niekedy príde k vám a porozpráva sa, ale nikdy neprišiel. Musím povedať, že za tých čias nikto do mňa nedobiedzal, nikto ma do ničoho netlačil, ale bol som určite sledovaný.

Podme naspäť. V predošlých zboroch si bol na fare sám, sem si prišiel do tímu duchovných, ktorí sa časom rozšíril. Ako sa ti pracuje v tíme?

Bola to pre mňa zmena. Je to iný systém práce. Zo začiatku ma mnohé veci „štvali“, ale jednoducho som si povedal, že si musím nájsť svoje miesto, svoju oblasť práce. Je pravda, že sme každý iný, no museli sme sa navzájom sebe prispôbiť a nájsť spoločnú reč. Ja som otvorený typ. Keď treba pochválim, keď treba pokarhám. Niektoré veci by som ako predsedajúci farár robil inak, ale akceptujem nášho predsedajúceho farára s tým, že za svoje rozhodnutia nesie zodpovednosť predovšetkým on. Každopádne nejde o moje predstavy, tu ide o život v cirkevnom zbore a keď si dokážeme prácu podeliť a každý si ju naplňa tým vlastným spôsobom, tak to môže priniesť ovocie aj pre ostatných. No a určite môžem povedať, že som si tu to svoje miesto našiel.

Vieme, že máš blízko k deťom a spoluorganizuješ aj detský letný tábor. Ako sa ti pracuje s deťmi?

Vždy ma tešilo pracovať s deťmi, byť s nimi na besiedke, chodiť s nimi na výlety, tábory a stále ma to drží aj keď roky pribúdajú. Zarmucuje ma počet detí u nás vzhľadom na veľkosť cirkevného zboru i keď vždy tvrdím, že mestské prostredie je oproti dedinskému k takýmto stretnutiam

nevýhodnejšie. V Dovalove sme mali v istom období aj 70 detí na besiedke, a to sa deti ešte modlili, aby Boh pridal ďalšie deti.

Dobre si rozumieš aj so staršími v zbore. Prevažne oni sa zúčastňujú biblických hodín, ktoré v utorky vedieš.

Vzťah k starším a dospelým sa vypestoval počas mojej služby. Ja som na takúto prácu bol naučený ešte z domáceho cirkevného zboru a vždy v každom zbore mi záležalo na tom, aby takáto práca najmä cez biblické hodiny bežala. Stále som presvedčený, že ľudia by mali viac čítať, aj doslova študovať Bibliu. Bibliu ľudia u nás často až na výnimky vôbec nečítajú a potom nám uniká kontext toho, keď niečo z Biblie počujeme.

Ako to zlepšiť?

Nemám teraz konkrétnu predstavu okrem biblických hodín, ale možno by stálo za to urobiť nejaké jednorazové aktivity, kde by sme sa zaoberali konkrétnou biblickou témou. Tiež možno treba zavádzať viac netradičných foriem aj do biblickej hodiny, ako keď sme napríklad skúmali desať Božích prikázaní formou dialógu kresťana a Žida.

Si aj spirituálom na našom evanjelickom gymnáziu. Ako sa ti tam darí?

Už šesť rokov pracujem ako duchovný správca, aj keď zástupne. Učím náboženstvo a som zodpovedný za ranné stíšenia a Biblické hodiny pre pedagógov. Plus raz za mesiac máme Služby Božie rôznou formou. No a teší ma záujem mladých ľudí, keď túžia po poznaní Biblie a duchovného života. Zmysel mojej práci dáva to, keď im môžem prinášať odpovede na ich otázky. Na druhej strane je to aj trochu vyčerpávajúce.

Máš na starosti aj konfirmandov. Tento rok boli konfirmovaní práve tvoji zverenci, o ktorých píšeme na inom mieste Zvestí. Vzniká však diskusia o tom či netreba zvýšiť vek vstupu na konfirmačnú výučbu, lebo

predsa len dnešné deti dospievajú neskôr. Čo si o tom myslíš?

Ja by som povedal, že to záleží od uhla pohľadu a otázky, že na akú úroveň ich chceme dostať. Či ich oboznámiť so základnými vieroučnými vecami a životom v cirkevnom zbore alebo byť o niečo náročnejší a možno už počas konfirmačnej prípravy ich vidieť zaangažovaných v konkrétnych aktivitách cirkevného zboru, napríklad v detskej besiedke. To by už záviselo od veku. V severských štátoch je konfirmácia vo vyššom veku. To už treba s konfirmandmi inak pracovať. Osobne vnímam súčasný konfirmačný vek za primeraný, ak vieme tento čas s nimi poriadne využiť po všetkých stránkach.

Ako vnímaš snahu Spolku Martina Rázusa budovať zdravé národné sebavedomie?

Ak dokážeme myšlienky národovcov oprášiť a zaktualizovať pre dnešné generácie a tie dnešné generácie si dokážu tieto myšlienky osvojiť a má to pre nich nejaký význam, tak tá snaha nie je daromná. A to, či to ide, závisí od každého.

Postupne sa vzdávaš všetkých veľkých pozícií v cirkvi. Aká je tvoja vízia na najbližšie roky?

Nejde o vzdávanie sa, ale funkcie v cirkvi sú len na určitý čas. Vždy som chcel byť najmä praktickým farárom. S tým súvisí aj moja vízia. Rád by som sa venoval praktickým misijným aktivitám. Nie teoretizovaniu, ale ak by bol v rámci nášho zboru alebo seniorátu nejaký projekt konkrétnej pomoci niekomu inému, rád by som do toho išiel duchovne alebo manuálne. Viem si predstaviť, že by som sa ako farár podieľal na nejakom misijnom projekte, v inom prostredí než je to domáce zázemie zboru. Po tých rokoch služby som si povedal, že som už dosť kázal a teraz k tomu treba priložiť praktické skutky lásky. **Nech sa ti v tom darí, Vladko. Ďakujeme za rozhovor.**

Text a foto: Ján Blcháč ml.

Naši tohtoroční konfirmandi

Dvojročná príprava, odhodlanie, vytrvalosť a tiež zážitky a radosť. Prvý krok do dospelosti má za sebou ďalšia generácia mladých ľudí. Nech im Boh dá silu vidieť za horizont sveta.

Ashton Inés

Gemzická Alexandra

Komendáková Diana

Komendáková Livia

Krčahová Dominika

Krupová Ema

Kružliaková Michaela

Kulizák Radoslav

Mikuláš Matej

Rázcová Sofia

Sihotský Samuel

Sochorová Anna

Spilá Stanislava

Tomek Vratko

Vejčík Oliver

Skúsenosti s konfirmandmi – Vladimír Ferenčík:

Slávnosť konfirmácie je za nami, ale ďalší konfirmandi na nás čakajú. Niekedy sú ťažko osloviteľní, najmä ich rodičia, ale zázraky sa dejú. Príklad niekedy strháva k dobrému rozhodnutiu. Rád sa venujem konfirmantom. Prináša mi to radosť a verím, že aj im. Zo začiatku sa

takmer nepoznajú, ale vždy sa vytvorí dobrá atmosféra a pekné spoločenstvo. Ich duchovná úroveň je rôzna, ale ak dospejeme k osobnému úprimnému vyznaniu viery, tak naša práca aj v tomto smere nikdy nie je zbytočná. Vedomosti sú potrebné, aby sme vedeli v Koho veríme, ale

dôležitejšie je, aby to všetko prešlo aj do srdca. S tohtoročnými konfirmandmi bolo vždy dobre. Nie všetci vždy prišli, nie všetci všetko vedeli. Niektorí sa rozhodli pre vyučovanie sami, nezávisle na rodičoch. Objavovali svet života v cirkvi a svojho Spasiteľa Ježiša Krista. Vysvetľovali sme si všetko potrebné pre duchovnú dospelosť, čítali biblické príbehy, modlili sa, zažili pekné chvíle aj na chate. Mohli sme pozorovať ich duchovné dospievanie, odpovedať im na ich otázky, nad ktorými rozmýšľajú. Som vďačný pomocníkom z radov mládeže. Vytvárajú sa priateľstvá, ktoré smú pokračovať aj po konfirmácii. A ak sa nám niekedy zdá, že sa konfirmandi po konfirmácii nášmu zraku strácajú,

Matúš Stáňa (za tím vedúcich konfirmandov):

Dva roky stretávania sa s hŕstkou mladých ľudí, to nie je obyčajný čas. Navyše, ak sú práve v období, keď sa formujú ich najdôležitejšie pohľady a životné postoje. Čas konfirmácie je práve o spoznávaní Pána Boha, je to čas formovania rozhodnutí aj v otázkach viery. Byť pri konfirmantoch práve v tejto etape ich života je vzácné, je to na jednej strane úžasné a na druhej ťažké. Človek neustále premýšľa, čo má ešte urobiť, čo má ešte povedať, aby tú dobrú evanjeliu správu odovzdal a aby mladého teenagera presvedčil, že rozhodnúť sa pre život s Ježišom je to jediné dobré a správne. My nemôžeme to rozhodnutie spraviť za nikoho, viera je osobným vyjadrením každého individuálne. Dva roky uplynuli ako voda. A pocity? Na jednej strane radosť, na druhej strach. Radosť, lebo to boli krásne dva roky plné zážitkov, rozhovorov, modlitieb. Strach, lebo otázka či to všetko stačilo, stále nad nami visí. Prísť a počúvať o Bohu už prestalo byť povinnosťou ako počas konfirmačných hodín, už je to len dobrovoľným rozhodnutím. A o modlitbách – našich, ale aj o modlitbách rodičov, starých rodičov, krstných rodičov. Je mnoho dôležitého, čo môžu rodiny svojim deťom dať, ale nič nie je tak podstatné, ako vychovať zo svojho syna či svojej dcéry veriaceho mladého človeka. V živote môžu aj vtedy prísť rozličné starosti a skúšky, no to kľúčové je, že veriaci človek vie, že smrť nie je bodka, ale naopak, nasleduje niečo oveľa krajšie.

Foto: Eva Žiaranová

Foto: Katarína Paulínyová

Katka Paulínyová (za tím vedúcich konfirmandov):

Prípravy na konfirmáciu prešli ako voda a nám po nich ostali už len spomienky. Nechcem byť negatívna, práve naopak, rada by som sa s vami podelila o jeden z mojich najkrajších zážitkov za posledné dva roky strávené s konfirmandmi. V hlave mi utkvela

zimná konfirmandská chata, na ktorej sme šli po stopách Mojžiša. Pre mňa osobne bol najsilnejší zážitok výstup na Sinaj (Rohačka v Ploštíne). Vzácné bolo to, že aj napriek únave po všetkých prebdených nociach sa našlo 5 dobrovoľníkov, ktorí sa brodili snehom, aby ostatným, ktorí ostali na chate, priniesli tabule s desiatimi Božími prikázaniami. Výstup hore bol pre niektorých veľkou drinou, keďže sneh nám na určitých miestach siahal až po pás, ale cesta dole bola neopísateľná. Robili sme do snehu anjelov, guľovali sa, súťažili sme, kto bude prvý dole... Bol to čas, kedy sme sa aj my starší opäť vrátili do detských čias a mohli sa bezstarostne hodiť do snehu, šantiť a nerozmýšľať nad tým, čo všetko nás čaká doma. A za tieto zážitky môžem poďakovať Aničke Sochorovej, Timkovi Hlivovi, Majkovi Tarageľovi a Matúšovi Stáňovi. Ďakujem. ☺

BIELA SOBOTA

Foto: Ján Blcháč, ml

Už druhýkrát sme tak mohli zažiť celodňové tematické modlitby s večernými spoločnými chválami v tento špeciálny deň ticha, ktorý tento rok pripadol na 4. apríla. Stretávali sme sa od ôsmej rána do siedmej hodiny večera v približne dvojhodinových intervaloch, počas ktorých sme postupne mysleli od chorých a trápiacich sa cez závislosti až po problémy globálneho charakteru. Na záver nám naši hudobníci vytvorili kulisu pre spoločné chvály. Počas celého dňa prichádzali mladí, starší aj najstarší, čo len potvrdilo zmysel takéhoto stretnutia.

9 KORYTOS

Počas Veľkonočných sviatkov sme mali možnosť na námestí pred hlavným kostolom vzhliadnuť aj výstavu Craiga Goodwortha, amerického umelca s dovalovskými koreňmi, ktorý prišiel na Slovensko skúmať les a poľovníctvo tak, aby z neho „vypichol“ myšlienky aplikovateľné na našu súčasnú spoločenskú a osobnú situáciu. Bol fascinovaný krmelcami, korytami v lesoch, do ktorých poľovníci navádzajú potravu pre zver počas zimných mesiacov. Korytá sú teda symbolom pre kŕmenie zvery. Metaforicky sa potom Craig pomocou korýt na námestí pýtal, čo vlastne sýti ľudstvo. Na to si mal každý odpovedať sám. Korytá v už pozmenenej podobe vystavil Craig aj v Bratislave a následne študentom našej Evanjelickej spojenej školy predniesol zhrnutie celého diela. V prípade, že sa naskytne ešte priestor, radi by sme Craiga pozvali aj medzi nás.

Foto: Craig Goodworth

Foto: Vladimír Vyšný

AFRIČANIA MEDZI NAMI

V nedeľu 17. mája 2015 sme spoločne na starej fare privítali troch hostí z africkej organizácie FCE (nadácia pre medzikultúrne vzdelávanie), riaditeľa organizácie a dvoch učiteľov, s ktorými v Afrike spolupracoval aj náš brat Janko Blcháč ml. Ich prácou je viesť nielen miestnych ľudí k premene myslenia a srdca Božím slovom. Podelili sa s nami o ich životnými príbehmi i s fungovaním FCE. „Títo chlapi a ich kolegovia prinášajú praktickú nádej pre Afričanov a skrze to pre všetkých, ktorí s ich službou prídu do kontaktu. Nie je to o ich ambíciách, ale o ich ochote nechať Boha naplno cez nich pracovať. Naučil som sa, že len tak môžeme vidieť, že náš trojjediný Boh koná rovnako mocne ako konal kedysi“ povedal Janko Blcháč ml., ktorý ich k nám priviedol.

NOVÝ NÁDYCH

Druhým zborovým zastavením v tomto roku bol spoločný podvečer v sprievode prešovskej kapely EVSband a hostí. Táto kapela prespievala niekoľko našich spevníkových piesní v sprievode moderných, ale stále decentných tónov. Jej vystúpenia sú tak blízke staršej aj mladšej generácii.

Pri plánovaní tohto zastavenia padol termín na prvý sviatok Zoslania Ducha Svätého a ani sme netušili, aké trefné to bude.

Kapelníci spolu s kresťanskou spisovateľkou Maruškou Skonc (predtým Kožlejovou) čiastočne sprevádzali už ranné služby Božie a jeden z najpokorujúcejších momentov bol, keď celý zbor v sprievode kapely spieval pieseň vyznania *Veríme v Boha jediného*.

Foto: Eva Žiaranová

Obed absolvovali hostia v sprievode našich mládežníkov a brata farára Mariána Bochničku, čo bolo pre všetkých zúčastnených podľa ich slov veľmi inšpiratívne. Z mesta sme sa presunuli na Háj Nicovô, ktorý sa nedá pri návšteve Mikuláša obísť. Naším priateľom bola najskôr predstavená história tejto lokality a pri tom najlepšom výhľade na naše mesto sme sa pustili do spoločných modlitieb práve za ľudí bývajúcich v ňom a tiež za náš zbor. Bol medzi nami aj starší brat z nášho zboru, ktorý sa nebál ísť s mladými a toto bol veľmi vzácny moment. O štvrtéj sme už opäť sedeli v laviciach nášho hlavného kostola a začal sa takpovediac zlatý klinec dňa – podvečerné soireé pretkané obnovenými piesňami, básňami, príbehmi a priamymi povzbudeniami. Zoslanie Ducha Svätého spôsobilo pred dvetisíc rokmi v Kristových učeníkoch skutočnú revolúciu a my sme sa jej mohli dotknúť práve v tento deň. Nebol to len sladký večer, hoci keď sa nás Boh dotýka je to ten najpríjemnejší pocit, no opäť nás nasmeroval k pravde a k vízií Krista pre nás všetkých: „Budete mi svedkami do posledných končín zeme!“ (Sk1:8)

MLÁDEŽ – Výjazdy a Online cup

Foto: Stanislava Pethová

Na začiatku roka sme prijali na mládeži víziu ísť a svedčiť o tom, čo urobil Kristus pre všetkých na príklade našich vlastných životov. Cieľom bolo stráviť deň v obci, kde už existuje cirkevný zbor, ponavštevovať ľudí, ktorých uvidíme z ulice alebo proste ku ktorým nás dovedie Duch Svätý, prakticky slúžiť, rozprávať sa s nimi a žehnať im cez evanjelium a modlitby. Niečo podobné, ako to, čo zažili Ježišovi učeníci, ktorých on vyslal ešte počas jeho pôsobenia v Izraeli. Povedal im: „... nič si neberte, len choďte, hovorte o blížiacom sa kráľovstve Božom a čiňte skutky v moci Ducha – uzdravujte, krieste, povzbudzujte.“ My sme síce neboli svedkami priameho uzdravenia alebo vzkriesenia, no 13. júna sme zažili veľké povzbudenie ľudí v prvom mieste našich výjazdov, v Liptovskom Jáne.

Paralelne s Výjazdmi bol našimi priateľmi organizovaný aj Online cup

v Oravskej Porube - športový deň v spojení s posolstvom Krista, ktorý je dobrým miestom pre spoločný zážitok mládeže a dorastu. „V sobotu ráno sa nás stretlo až 20 mladých ľudí, to znamenalo, že sme mali dostatok hráčov a hráčok na volejbal, futbal a takisto aj super najhlučnejší fanklub. Volejbal bol krásnou príležitosťou, aby sme si družne zahrali a navzájom sa vždy podporili a naozaj mali z volejbalíku jednoducho radosť. Na futbale sa dal dokopy jeden bratský tím v štýle „Jeden za všetkých, všetci za jedného“, ktorý to dotiahol až do finále. Online Cup 2015 bol teda o rodinnej atmosfére, pohode a o ľuďoch zapálených robiť veci s radosťou pre Krista,“ hovorí Gabčo Blcháč, jeden z koordinátorov našej delegácie.

Foto: OnlineCupTím

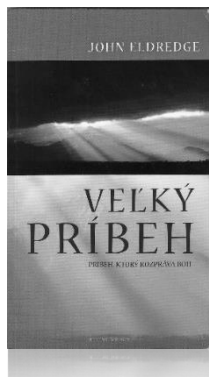
BOLI SME NA DNI SENIORÁTU

Navštívili sme vydarenú akciu nášho seniorátu, na ktorej participovali aj mnohí ľudia z nášho zboru. 20.6.2015 o desiatej doobeda niekde takmer doslova praskal kostol v Pribyline vo švíkoch. Aj sám Boh musel mať neskutočnú radosť z burácajúceho spoločného spevu a vyznaní. Slovom poslužil superintendent Slovenskej evanjelickej cirkvi a. v. v Českej republike Mgr. Marián Čop a na organe skvostne hral MgA. Janko Siroma zo srbskej Kovačice. Program pokračoval organovým koncertom v kostole a potom bohatým programom pre všetky generácie v Múzeu Liptovskej dediny v Pribyline. Prednášky, koncerty, semináre, športové aktivity, prechádzky a rozhovory v malebných zákutiach múzea poskytli jedinečnú šancu vylepšiť náš vzťah s Bohom a tiež vzťahy medzi sebou v rámci jednej veľkej rodiny seniorátu. Určite si najbližšie nenechajte takúto akciu ujsť.

Foto: Milan Vrbenský

PRIBAĽTE DO TAŠKY

JOHN ELDREDGE: VEĽKÝ PRÍBEH - Príbeh, ktorý rozpráva Boh

„Život je príbeh. Život nie je matematický problém. Odohráva sa ako príbeh, jedna príhoda za druhou...”

Taká malá knižočka... na jedno poobedie...lebo je písaná veľmi čítavým a príťažlivým spôsobom...
I.J.

Veľký príbeh je kniha, ktorá upúta každého. Prostredníctvom tejto knihy som zistila, že aj okolo mňa sa jeden taký príbeh odohráva a ja som jeho súčasťou. Je to príbeh, ktorý nezačal len mojim narodením, ale už oveľa skôr a ja mám tú česť byť jeho súčasťou a v správnom okamihu vstúpiť do deja.
S.P.

POZÝVAME

600. VÝROČIE UPÁLENIA MAJSTRA JÁNA HUSA

Slávnostné služby Božie - viac na str. 4 a 5

Detský prázdninový tábor (8.-12.júla v Batizovciach)

Počet: maximálne 25 Téma: Stromy v biblických príbehoch Prihlasovanie na fare

25.júla.2015 zač.o 10:00 ev. a.v. kostol Vyšná Boca

Trasa: Vyšná Boca—Lipt.Hrádok—Pribylina,
porozprávame sa aj so žijúcou príbuznou J. Lajčiaka
www.ecavlos.sk a www.razus.sk

Pocta Jánovi Lajčiakovi

Cykloturistický výlet
pri príležitosti 140. výročia
narodenia

Zborový deň.

Opäť máme možnosť zažiť **stretnutie celého nášho zboru**. Čaká na nás milý program, šport, zábava, spoločné jedlo a priestor pre rozhovory – so známymi aj zatiaľ neznámymi. Zažime dávku spoločného povzbudenia už v auguste.

...a všetci, čo uverili, boli jedno srdce a duša, ... (Sk4:32)

23.augusta od 15:00 na Pastoračnom centre Vladimíra Kunu (pri Betánii)

SEMFEST

9-12 Júl

POSVÄTENÍ V PRAVDE
DIŠTRIKTUÁLNY DEŇ VO ECAV 2015
26/07/2015 ŠPORTOVÁ HALA „KONIAREŇ“ RUŽOMBEROK

VERNÝ AŽ
DO CIEĽA
MISIJNÉ DNI VO ECAV 2015
27. 8. – 30. 8.

HOTEL SOREA
Lubovnianske kúpele

Zvesti vo farebnej verzii nájdete na zborovom webe: www.ecavlm.sk/media/zborovy-casopis/.

Oznamy a aktuality a prihlásenie pre ich odber nájdete na www.ecavlm.sk.

Vrbicko-svätomikulášske zvesti:

Ročník 19 / číslo 2 / 26.06.2015 / Vychádza pre vnútornú potrebu cirkevného zboru / Redakcia: Ján Blcháč ml. (obsah), Milan Vrbenský (grafika) / Gramatická korektúra: Mgr. Radka Guráňová / Vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Liptovský Mikuláš / Kontakt: info@ecavlm.sk, 044-5522146 / Vytlačil: Transcius, a.s. v náklade 550 ks.